

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'רנא

ערב שבת קודש פ' בהעלותך, ח"י סיון ה'תשע"ח

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

'חיים' שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקט"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

הת' מנחם מענדל שי' זלצמן

לרגל היכנסו לגיל המצוות, ביום ח"י סיון ה'תשע"ח

אחיו ואחיותיו

חיילי "צבאות השם" דניאל אליהו, חי' מושקא ע"ה,

פעסי' אסתר, חנה ואברהם שלמה שיחיו

הוריהם

הרה"ת ר' שניאור זלמן וזוגתו מרת פערלא שיחיו זלצמן, ניאגארא קנדה

זקניהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק וזוגתו מרת חיינא שיחיו זלצמן, טורונטו קנדה

הרה"ת ר' ראובן וזוגתו מרת צפורה שיחיו מטוסוב, פאריז צרפת

הרה"ח הרה"ת ר' חיים דובער וזוגתו מרת לאה שיחיו זלצמן, ניו ג'רסי ארה"ב

הרה"ח הרה"ת ר' אלעזר וזוגתו מרת רבקה שיחיו ליפש, כפר חב"ד אה"ק

מרת זלדה שתחי' זקס, כפר חב"ד אה"ק

דכס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

"ארבעה מתחרט עליהן הקב"ה שבראם כו' יצה"ר"

בקשר עם השיחה שמובאת ב"דבר מלכות" דגליון זה, מובא בזה צילום (מוקטן במקצת) של מענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א למניחים דשיחה זו (נדפס ב'שיחות-קודש' תשמ"א ח"ג ע' 751)

מצו"ב תיקון סעות והשטטה לשיחת ש"פ בהעלותך (שבדעחנו להדפיס בסוף שיחת ש"פ שלה)..

בנוגע להבטחה בזה שבבבלי איתא "ארבעה מתחרט עליהן כו' ובירוש' "שלשה כו'" - ש"העקרים הם רק ג', כי גלות בא רק כמסובב לאחר שברא יצה"ר והסית והצליח ולא עשו חשובה" - לכאורה ע"ד פירוש במראה פנים לירוש' כאן (תענית פ"ג ה"ד): "שלשה ברא הקב"ה וחהא שבראן כו' - ובבבלי פ' החליל דף נ"ב גריס ארבעה מתחרט עליהן הקב"ה ואל הן גלות כשדים וישמעאלים ויצה"ר וכו'. ולמאי דקאמר הכא י"ל דגלות בכלל הוא שאלמלא לא הלכו אחר יצה"ר לא חטאו ולא גלו". האם לציין לזה?

כאשר (צ"ל ארבעה) ארבעה
עניני ארבעה (התענית)
וי ענה ארבעה
הענינים ארבעה
אשר ענה ארבעה
עניני ארבעה

פענוח הכתי"ק:

(1) רק ע"ז וק"ל. (2) כמדומה (קרוב לודאי) שציניתי להנ"ל (ולחדא"ג). (3) ויש עוד לבאר בזה (בל"ג בהזדמנות מתאימה).

ב"ה

3 דבר מלכות
כמה השיעור להיות עניו תן דפיקה על השולחן / ש"פ בהעלותך התשמ"א

8 זמן הגאולה
היתכן שבחנוכת ביהמ"ק יעמוד מישהו מן הצד / פרשת השבוע באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר
צו השעה לפרסם ולהרעיש בכל מקום ומקום / הוראות למעשה בפועל

14 ניצוצות של משיח
בעל הבית דוחק את הקץ / קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה ומשיח

15 כתב יד קודש
"ארבעה מתחרט עליהן הקב"ה שבראם כו' יצה"ר" / מהגהת הרבי על שיחת ש"פ בהעלותך התשמ"א

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו ובנותיהם רחל בת חיה מושקא ולאה שרה בת חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

בעל הבית דוחק את הקץ

ויה"ר שיקויים בפועל ה"בעל הבית דוחק" – שהקב"ה דוחק את הקץ, "קץ הימין" של הגאולה האמיתית והשלימה, שכן, כשם שבנ"י עייפים מהגלות, כך הקב"ה (כביכול) לא יכול לסבול יותר את הגלות, שהרי "עמו אנכי בצרה", שכינתא בגלותא!...

שזה נותן לבנ"י יתר-חיזוק ב"אחכה לו בכל יום שיבוא", בידיעה ש"בעל הבית דוחק", והוא לבטח ידחוק את הקץ עכשיו ממש, אחת ולתמיד, ויבטל תיכף את ההעלמות והסתרים אשר נעשו רק כדי לגלות בבנ"י את העבודה של "שלהבת עולה מאלי".

ובפרט בנוגע לבנ"י בדורנו זה, לאחר מה שעברנו בדור זה האחרון (לא תקום פעמיים כו'), כבר עשו הכל בפועל ממש, ונתגלה כבר איך שכל יהודי ה"ה" "שלהבת עולה מאלי", ולכל יהודי ישנה הזכות – לא רק באופן של היתר, אלא גם – לתבוע את הגאולה, שהקב"ה ידחוק את הקץ, ויביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, דוקא – תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ בהעלותך, ט"ז סיון ה'תש"נ – מוגה, תרגום מאידית)

הענינים דלעתיד לבוא כשלעצמם ישנם כבר עתה

וכן תהי' לנו – בפועל ובגילוי ממש, שכן, הענינים דלעתיד לבוא כשלעצמם ישנם כבר עתה, אלא, שנמצאים בהעלם, כמשל האבנים טובות ומרגליות שמונחים בתיבה שלעת-עתה היא סגורה, אבל, מפתח התיבה נמצא בידו של כאו"א, וביכלתו לפותחה בכל עת שירצה, ובמילא, בעמדנו ביום האחרון דימי התשלומין, יש לרצות ולפעול שימים אלו יהיו ימים אחרונים דגלות, שעות אחרונות, עד לרגעים אחרונים דגלות – עי"ז שמוסיף "מצוה אחת", מעשה אחד, דיבור אחד ואפילו מחשבה אחת, שע"ז "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

(משיחת ליל י"ב סיון ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

מדוע ירדת הדורות אינה סתירה לביאת המשיח

ולהעיר ולהוסיף: אם ההעלם דהעולם ה' מציאות אמיתית ח"ו – היו צריכים להגיע לסיוע מלמעלה כדי ש"לא ידח ממנו נדח"; אך כיון שההעלם נעשה רק (בתור אמצעי) בכדי לגלות את העבודה ד"מאלי" של יהודי (ע"י בחירתו), וסו"ס ה"ז יתבטל, וע"פ הלכה הרי כל העומד לשרוף (ליבטל) כשרוף דמי (וכיו"ב), ואף בשעת מעשה אי"ז מציאות אמיתית*.

(משיחת ש"פ בהעלותך, ט"ז סיון ה'תש"נ – מוגה, תרגום מאידית)

* עפ"ז גם מובן הטעם על זה ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" (נוסח "אני מאמין") ברגע זה ממש – אף שבפועל ירדו הדורות ונתמעטו הלבבות, ואכשור דרא (בתמי'), ובפרט בעקבתא דמשיחא, ולכאורה: באם מחכים על ביאת המשיח תיכף ומיד, ה' צ"ל הסדר באופן הפוך, עלי' מדור לדור עד לעלי' שלימה בגאולה

האמיתית והשלימה? אבל ע"פ המבואר בפנים יובן, כי הירידה וההעלם אינם מציאות אמיתית (וסו"ס יתבטלו), ואדרבה – כל מציאותם הוא, להוסיף בעבודתם של ישראל לגלות מציאותו האמיתי ("מאלי"), ולכן, לא זו בלבד שהירידה מדור לדור אינה סתירה לביאת המשיח, אלא אדרבה, ה"ז סימן על ביאתו.

כמה השיעור להיות עניו תן דפיקה על השולחן!

האשה, בני-ישראל, היא אשה ומלכה של מלך מלכי המלכים הקב"ה, שאז צריך הבעל – המלך, להעמיד לה את כל צרכי' בתור מלכה ● לבני-ישראל יש את מלא הזכות לתבוע: מה זה הגלות הזו, מה זאת-אומרת שהבעל הלך למדינת הים בה-בשעה שהיתה חופה וקידושין ע"פ דת משה וישראל בין האשה (בנ"י) והבעל (הקב"ה), ובנוסף לכך האשה נקי' וטהורה – ואם-כן, היתכן שהבעל הלך למדינת הים, היתכן שישנו גלות!!? ● ורק כיון שבני ישראל הם כאלו ענוים, שגדולים מהם אי אפשר להיות – לכן אינם תובעים זאת אבל, כמה השיעור להיות עניו – תן דפיקה על השולחן ותגיד שיביאו את משיח תיכף ומיד!! ● תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

ועוד: מה הפשט שהמדובר בסוף סוטה הוא רק בנוגע ליהודים, הלא מדובר שם גם על המצב שיהי' בעולם?

ב. והביאור בזה:

כל העולם נברא "בשביל ישראל שנקראו ראשית"⁴. אמנם, ישנם ענינים בעולם השייכים באופן ישיר לבני ישראל, ישנם ענינים בעולם השייכים בגלוי רק לגוים וישנם ענינים בעולם השייכים במשותף הן לבני ישראל והן לגוים.

ובזה מתבטא החילוק בין המדובר בסוף מס' סוטה למדובר במס' סנהדרין:

(4) רש"י בתחלת פירושו עה"ת. ועוד – נסמן בלקו"ש ח"ט ע' 192 הערה 48.

א. בנוגע לשאלה ששאלו על הנכתב במכתב כללי (די"ג אייר תשמ"א²), אודות "המצב הרוחני והגשמי – בעולם כולו, בנוגע ליהודים ובנוגע ליהדות, הלא יציב בכלל וההולך ומתדרדר ר"ל", בהערה על המילים בעולם כולו: משא"כ המדובר בסוף סוטה: בעקבות משיחא כו' – שהוא בנוגע ליהודים.

ולכאורה – הקשו – מדוע לא מזכירים (במכתב) את הסימנים המובאים במס' סנהדרין³ אודות מצב הגוים בעולם בעקבתא דמשיחא, שהם ילחמו זה בזה כו'?

(1) בהערות התמימים ואנ"ש דמאריסטאון גליון רטו.

(2) נדפס בלקו"ש חכ"ב ע' 321.

(3) צ, א, ואילך.

במס' סוטה מדובר אודות מצבם של בני ישראל בעקבתא דמשיחא, וכיון שכל העולם נברא בשביל ישראל, מדובר שם על ענינים שיהיו בעולם הקשורים באופן ישיר לבני, או על ענינים משותפים הקשורים הן לבני והן לגוים.

ולדוגמא הענין שמובא שם⁵, אשר בזמן דעקבתא דמשיחא יהי' היין ביוקר – דבר הנוגע לבני ישראל באופן ישיר בנוגע לייך לקידוש ולהבדלה; אולם אין הכוונה שרק היין לקידוש ולהבדלה (הקשור לבני) יתייקר ולא כל שאר היינות שבעולם, אלא ודאי שכל היינות יהיו ביוקר, אך זה מובא במס' סוטה רק משום שזה נוגע לבני⁶.

משא"כ במס' סנהדרין מדובר אודות מצב העולם, אשר כולל בתוכו גם את אותם ענינים השייכים בגלוי רק לגוים, וכן את הענינים המשותפים שישנם אצל הגוים ובני ישראל.

ג. עפ"ז יובן מה שהגמ' אומרת שם בסנהדרין⁶ בנוגע לסימנים דעקבתא דמשיחא, ש"אין לך קץ מגולה מזה", שם מדובר אודות הסימנים שיהיו אצל הגוים בעולם, שילחמו זה בזה, וזהו דבר הנראה בגלוי, "מגולה".

ובפרט כפי שרואים בגלוי איך זה מתקיים כעת, כיצד הם יורים והורגים אחד את השני (אלא שאת ההכנות לכך לא רואים בגלוי, אך את המעשה בפועל רואים בגלוי).

משא"כ הסימנים המובאים במס' סוטה הם ענינים הקשורים לבני ביחס להקב"ה – דברים שאינם נראים בגלוי לעיני בשר, ולדוגמא הענין ד"בת קמה באמה כו" שמובא שם, וכיו"ב.

[וזוהי (גם) הסיבה לכך שבמכתב צויין דוקא לגמ' בסוטה, כיון שהוא נכתב בחודש

(5) מט, ריש ע"ב.

(6) צח, א.

(7) יום היארצייט של הו"ח ר' ישראל ארי' ליב ז"ל, אחיו של – יבלחט"א – כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א.

אייר (י"ג אייר⁷) באמצע ימי הספירה שיהם שייכות עם מס' סוטה – כידוע המנהג שכ"ק מו"ח אדמו"ר גילה⁸ שבימי הספירה ילמדו מס' סוטה ויסיימוה עד חג השבועות, כשמסיימים לספור ספירת העומר].

ד. והנה, הטעם לזה שבמסכת סנהדרין מדובר אודות מצב העולם (בעקבתא דמשיחא) ואילו במסכת סוטה מדובר אודות מצב בני-ישראל:

סנהדרין ענינם – לתת הוראות ולפסוק איך על כל העולם להתנהג, לכן במס' סנהדרין מדובר אודות מצב העולם.

משא"כ הענין של סוטה לא שייך כלל אצל גוים, אלא רק אצל בני – שהרי כדי שתהי' סוטה בהכרח שתהי' נשואה על ידי חופה וקידושין כדת משה וישראל, ובאם הי' הענין ד"ונסתרה"⁹ – היא הופכת לסוטה; לכן במס' סוטה מדובר אודות המצב אצל בני ישראל.

ה. הביאור בפרטיות בהשייכות של סוטה לבני-ישראל דוקא – כפי שזה ברוחניות הענינים:

הוזכר לעיל שכל הענין דסוטה שייך רק אצל בני, כיון שלאשה מוכרח שיהי' בעל שנישאה לו בחופה וקידושין ע"פ דת משה וישראל.

הענין של בעל ואשתו, איש ואשה, הוא – הקב"ה ובני ישראל, אשר משתלשל למטה בצורת איש ואשה (כמדובר בארוכה בשר השירים), שביניהם היו חופה וקידושין.

אמנם אח"כ יכול להיות הענין ד"כי תשטה אשתו"¹⁰, שאצל יהודי תכנס רוח שטות והוא יעבור עבירה, ש"אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות"¹¹, אבל אח"כ

(8) "היום יום" ז' אייר.

(9) נשא ה, ג.

(10) שם, יב.

(11) סוטה ג, א (הובא ברש"י עה"פ). וראה באתי לגני

שתקפו¹⁰, ובמילא, יש להצילו מה"אנס" זה היצה"ר¹¹.

ובכל זה ישנה נתינת-כח מיוחדת (נוסף על הנתינת-כח מהקריאה בתורה בפ' בהעלותך את הנרות) בבואנו מיום ט"ו סיון¹², שבו התחילה פרשת המאסר והגאולה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹³ – נתינת-כח מיוחדת להפיכת החושך באופן דיתרון האור מן החושך¹⁴, מכיון שלאמיתתו של דבר "אין עוד מלבדו"¹⁵ [וחודר גם בלשון דאזה"ע, עד ללשון המדינה שבה הי' המאסר – כפי שניגנו בגאולה די"ב תמוז: "ניעט ניעט ניקאווא כו"¹⁶], וכל מציאות החושך אינה אלא בשביל העילוי ד"אתהפכא חשוכא לנהורא"¹⁷, וכמ"ש¹⁸ "וגם רשע" ליום רעה", ש"יעשה הרע . . יום ואור"²⁰, עד להפיכת חושך הגלות – עי"ז שממשיכים בו האלף, אלופו של עולם – שאז נעשה מ"גולה" "גאולה"²¹.

ויה"ר שעי' העבודה ד"בהעלותך את הנרות" נזכה בקרוב ממש לקיום היעוד בהפטרות דפ' בהעלותך: "ראיתי והנה מנורת זהב כולה גו' ויאמר אלי זה דבר ה' אל זרובבל גו"²², כמבואר בלקו"ת דפרשתנו²³ שאף ש"קאי ג"כ על זמן עכשיו", היינו שגם בזמן הגלות (ש"נקראו בשם זרובבל על שם זרעתי' לי בארץ והם היו אז בגלות בבל"²⁴) ה"ה בבחינת "מנורת זהב כולה", ואדרבה, "דוקא עי' גלות בבל נעשה מנורת זהב", מ"מ, עיקר בחי' זו קאי אלע"ל²⁵, כשהקב"ה פודה את בנו בכורו – "בני בכורי ישראל"²⁶ – "ממצרים", ממיצר הגלות²⁷.

ואז גם רואים הדלקת המנורה עי' אהרן – "בהעלותך את הנרות" כפשוטו (של מקרא) – בביהמ"ק השלישי, יראה כהן בציון (ש"הוא²⁸ יכוננה עליון"²⁹), אהרן הכהן עולה ועומד על שלש מעלות, בביהמ"ק השלישי, בגאולה השלישית.

וכל זה – במהרה בימינו ממש, "לא עיכבן המקום כהרף עין"³⁰, מכיון שגם ללא כל עיכוב, אפילו "כהרף עין" – יהי' ותחזינה עינינו.

(משיחת ש"פ בהעלותך, י"ט סיון ה'תשמ"ח – מוגה)

(22) זכרי' ד, ב-ו.

(23) לג, רע"ג.

(24) לקו"ת ריש פרשתנו.

(25) שם לה, ד.

(26) שמות ד, כב.

(27) להעיר מהשייכות לפרשתנו – "כי לי כל בכור בבני ישראל גו' ביום הכותי כל בכור בארץ מצרים גו" (ח, יז). ולהעיר גם משיעור היומי ברמב"ם (משנה תורה): "מצות עשה לפדות כל איש מישראל בנו שהוא בכור כו" (הלכות בכורים רפ"א).

(28) תהלים פז, ה.

(29) כולל גם – שציון (ירושלים) עצמה נעשית בבחי' "עליון", עי"ז שבירושלים של מטה נמשך ומתלבש ומתגלה ירושלים שלמעלה (ראה תענית ה, א. ובכ"מ).

ולהעיר מהמבואר בלקו"ת פרשתנו (לא, ב) השייכות ד"בהעלותך את הנרות", פעולת אהרן בעליית נש"י, למ"ש "ירושלים הבנוי' בעיר שחברה לה יחדיו (חיבור דירושמ"ע עם ירוש"ט – תענית שם) ששם עלו שבטים גו"י.

(30) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

(10) רמב"ם הל' גירושין ספ"ב.

(11) להעיר משו"ת מהרשד"ם חיר"ד סר"ד (הובא בכנסת הגדולה לטור חו"מ ר"ס תכו) שנקט להלכה שיש בכנון-דא משום "לא תעמוד על דם רעך" (וראה לקו"ש קדושים שנה זו ס"ו (לקו"ש חל"ב ע' 125)).

(12) שעלייתו ושלימותו באופן ד"ויכולו" – ביום הש"ק זה.

(13) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ב ריש ע' פ. וש"נ.

(14) קהלת ב, יג.

(15) ואתחנן ד, לה.

(16) ראה ספר התולדות אדמו"ר מוהרי"צ ח"ג ע' 221.

(17) ראה זח"ד, ד, א.

(18) משלי טז, ד.

(19) ולהעיר מהפירוש ד"רשע" מלשון הצלחה ("בכל אשר יפנה ירשיע", "יצליח" – ש"א יד, מז, ובמצו"ד), שעי' הפיכת הרשע כו' ניתוסף ענין של הצלחה – שהיא מרובה וגדולה משוב סתם.

(20) תניא פכ"ז (לד, ב).

(21) ראה ויק"ר ספ"ב. לקו"ת פרשתנו לה, ג. ובכ"מ.

צו השעה לפרסם ולהרעיש בכל מקום ומקום

[.] המורם מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – המעשה הוא העיקר¹:

כאשר קורין בתורה "בהעלותך את הנרות" בכל שנה ושנה – אזי מודגש הציווי וההוראה ביחד עם נתינת-כח "לחיות" ("החיי יתן אל לבו") בעניני העבודה דהדלקת המנורה ברוחניות, ועד להדליק הנרות דכללות נש"י שיאירו ב"נר מצוה ותורה אור", להיות "מנורת זהב כולה", כולל ובפרט בהפצת המעיינות (בחי' השמן שבתורה³) חוצה, בכל קצוי תבל.

ובענין זה ניתוסף לימוד והוראה מפירוש רש"י – הדגשת הצורך שהפעולה בכל זה תהי' ע"י כאו"א מישראל, עד כדי כך, שבראותו העוסקים בעבודה זו, "חלשה אז דעתו כשלא הי' עמם בחנוכה", ולכן משתדל גם הוא להשתתף עמם בעבודה זו, ובפרט בידעו, שע"י נעשה אצלו ענין העלי', ועוד ועיקר – שע"י ממחרים ומזרזים החנוכה דביהמ"ק השלישי, כנ"ל בארוכה.

וכאן המקום להזכיר עוה"פ המדובר בהתוועדויות האחרונות⁴ – אשר, מצד גודל ההבהלה שבדבר וההכרח הכי גדול לתקן המצב יש צורך לחזור ולעורר אפילו מאה פעמים⁵, נוסף לכך ש"אין מזרזין אלא למזרזין"⁶ – ע"ד גודל ההכרח בהפצת התורה והיהדות בימינו אלו שהיא בדומה לפיקוח-נפשות ממש, ומפקחין על צרכי ציבור בשבת⁷, ועאכו"כ בענין של פיקוח-נפשות:

בכל העולם כולו, כולל ובמיוחד בארץ הקודש⁸, מסתובבים מאות אלפי ילדי ישראל, וכן מבוגרים (אנשים ונשים), שאין להם ידיעה באל"ף-בי"ת של יהדות, להיותם "תינוקות שנשבו"⁹, שלא נתחנכו בדרך התורה.

ומכיון שמדובר אודות מצב של פיקוח-נפשות, רחמנא ליצלן – פיקוח-נפשות ברוחניות הקשור גם עם פיקוח-נפשות בגשמיות – הרי, **צו השעה** לפרסם ולהרעיש בכל מקום ומקום **שחוב גמור על כאו"א לעסוק בהפצת התורה והיהדות חוצה!** ולא להסתפק בכך שישנם כו"כ שעוסקים בזה, אלא, כל יחיד ויחיד צריך להצטרף ו"להיות עמם בחנוכה", חינוך בני ובנות ישראל בדרך התורה, שע"י נעשה החינוך (הכנה) לגאולה העתידה.

ופשוט, שאין מקום לטענות של "דמוקרטיא" (היתכן להתערב באורח-חיינו של הזולת) וכיו"ב – שהרי מדובר אודות ענין של פיקוח-נפשות ממש, מהיפך החיים, רחמנא ליצלן, לחיים רוחניים וגשמיים גם יחד. ואם יש מי שטוען שאין רצונו בכך, הרי, "יצרו הוא

(1) אבות פ"א מ"ז.
 (2) להעיר מהמבואר בלקו"ת פרשתנו (לד, ג ואילך)
 הקשר דהדלקת המנורה עם הענין ד"החכמה תחי".
 (3) ראה בארוכה אמ"ב שער הק"ש פנ"ד ואילך.
 (4) שיחת חגה"ש וש"פ נשא.
 (5) ראה ב"מ לא, א. שו"ע אדה"ז או"ח סקנ"ו ס"ז.
 (6) ספרי נשא בתחלתו. במדב"ר פ"ז, ו. וראה מכות כג, א.
 (7) ראה שבת קנ, א. רמב"ם הל' שבת פכ"ד ה"ה. שו"ע אדה"ז או"ח ס"ו ס"ב.
 (8) שבה נקל יותר לפעול בהפצת התורה והיהדות, מצד מעלת אה"ק, אורא דאי"ו כו' וכו'.
 (9) ראה רמב"ם הל' ממרים פ"ג ה"ג.

עליהם הר כגיגית¹⁹, ועי"ז נפעל ש"להחליפם באומה אחרת איני יכול"²⁰, זוהי החופה והקידושין שבין בני-ישראל – דוקא – והקב"ה, ובמילא מוכרח הקב"ה לתת להם כל טוב.

וכמבואר באחרונים²¹, שלכאו' הרי בני-ישראל אמרו "נעשה ונשמע" ומדוע הוצרך להיות "כפה עליהם הר כגיגית"?

ומבארים, הגם שהקב"ה רצה שיהי' "להחליפם באומה אחרת איני יכול", אעפ"כ בית-דין של מעלה יכולים לבוא בטענות: היתכן, כיצד זה מסתדר ע"פ הלכה וע"פ תורה (הרי יש אפשרות לגרש את האשה)?! לכן **כפה עליהם הר כגיגית**, הקב"ה אנס, כביכול, את בני-ישראל שהיו אז בגדר פנוי, והדין באונס הוא ש"לא יוכל לשלח כל ימיו"²², ובמילא "להחליפם באומה אחרת איני יכול" – ע"פ דין תורה!...

אפילו אם בני עברו על חטא – אין להקב"ה ברירה, כביכול, ו"לא יוכל לשלח כל ימיו"!

ובמילא, מוכרח הבעל (הקב"ה) להעמיד הכל לאשה (בני), "שארה כסותה" וכ"ש "עונתה", ובאופן ד"לא יגרע" – הוא צריך לוודא שלא יחסר אצלה אף ענין, שיהי' לה בני חיי ומזוני רויחי, וכולם רויחי, בתכלית השלימות.

ובפרט עוד שהאשה, בני, היא אשה ומלכה של מלך מלכי המלכים הקב"ה, שאז צריך הבעל – המלך, להעמיד לה את כל צרכי בתור מלכה, כהדין בהל' אישות²³, שהבעל צריך לתת לאשתו לפי ערך הנכסים שבידו –

(19) שבת פח, א.
 (20) רות רבה פתיחתא ג. וראה קידושין לו, א (שו"ת הרשב"א ח"א סקצ"ד). במדב"ר פ"ב, טו. ועוד.
 (21) תפארת ישראל (למהר"ל) פל"ב.
 (22) תצא כב, יא.
 (23) רמב"ם הל' אישות פ"ב הי"א. טושו"ע אהע"ז

מתגלה שהיהודי לא נטמא והוא טהור ונקי לגמרי¹² – שהרי כל ענין העבירה בא מצד הרוח שטות, ולא מצד היהודי עצמו, וכמ"ש בזהר¹³ "נפש כי תחטא"¹⁴ – תוהא?! אצל יהודי לא יכול להיות ענין של חטא, אלא שמצד שנכנסה בו רוח שטות – עבר עבירה בפועל.

וכיצד מגלים שהיהודי באמת טהור – ע"י שנותנים לו מ"מי המרים המאריים"¹⁵, אלו הם אלפי השנים שבני-ישראל נמצאים בגלות, יום אחר יום, שנה אחר שנה, מאות שנים אחרי מאות שנים ואלף שנים אחר אלף שנים של גלות! וזה מגלה שכל יהודי הוא טהור ונקי, עד שאפילו קל שבקלים מוכן ללכת במסירות-נפש כאשר זה נוגע לעצם השידוך שבינו להקב"ה¹⁶! יש לו הרי "בעל" – הקב"ה, אזי כשזה נוגע לעצם הקשר שלו עם הבעל – הוא הולך על מסירות-נפש!

ורק מצד זה ש"אשר הרעותי" – שהקב"ה ברא את היצר-הרע¹⁷, יכולה להיות "הוה אמינא" הפוכה (מרצון הבורא).

ו. והנה, כיון שהקב"ה הוא ה"בעל" של בני-ישראל, עליו לתת להם הכל, "שארה כסותה ועונתה"¹⁸.

ובפרט שהיחוד דהקב"ה (איש) עם בני-ישראל (אשה) הוא יחוד כזה, שלא יכול להיפסק כלל – כיון שבמתן-תורה "כפה

ה'תש"י פ"ג.
 (12) ע"פ נשא שם, יד. שם, כח.
 (13) ח"ג יג, ריש ע"ב. טז, א. וראה ד"ה באתי לגני תשי"ג ס"ב.
 (14) ויקרא ד, ב.
 (15) נשא שם, כד. ועוד.
 (16) תניא פנ"ח (כד, א). וראה לקו"ת שה"ש ה, ג. ד"ה באתי לגני שבהערות הקודמות. ועוד.
 (17) מיכה ד, ו. ברכות (לא, סע"ב ואילך) וסוכה (גב, ב) ופרש"י. וראה גם ב"ר פכ"ז, ד.
 (18) משפטים כא, י.

והיות שכאן מדובר אודות מלך מלכי המלכים הקב"ה, מובן מה שעליו לתת למלכה שלו!

ז. ובפרט עוד שהאשה נקי' וטהורה כו', רק כיון ש"אשר הרעותי", מצד זה שהקב"ה ברא את היצה"ר, "שאור שבעיסה"²⁴ – לכן ישנה אפשרות שיהודי יעשה היפך רצונו.

האם יש לך (להקב"ה) טענות לבני-ישראל? אתה אשם בכך! הרי אתה בראת את היצר-הרע, וכפי שהגמ' אומרת²⁵ "ארבעה מתחרט עליהן הקב"ה שבראם כו' יצה"ר", "רצוננו לעשות רצונך ומי מעכב – שאור שבעיסה"²⁴, אתה עשית את ה"שאור" והכנסת א"ז ב"עיסה"!

וא"כ מה יש לך טענות ("איז וואָס האַסטו טענות")?!

ח. עפ"ז – שמסכת סוטה מדברת אודות היחס שבין בני-ישראל להקב"ה, שאף שלפעמים קורה אצלם "כי תשטה", והם עוברים על חטא, הרי זה רק מצד הרוח שטות שבהם ומצד היצה"ר שהקב"ה "שתל" בהם ("אריינגעשטעלט"), אך באמת הם נקיים וטהורים – יובן גם (הגירסא ב) סיום המסכת, שע"פ כמה גירסאות, סיום המסכת היא הברייתא של רבי פנחס בן יאיר:

"רבי פינחס בן יאיר אומר זהירות מביא כו", עד שזה מביא "לידי טהרה" וטהרה מביאה לידי תחיית המתים "ותחיית המתים בא ע"י אליהו הנביא ז"ל במהרה בימינו כו", שהוא מבשר בשו"ט עד לבשורת הגאולה.

ט. ענין זה קשור עם סיום המסכת גם לפי הגירסא שהסיום הוא בדברי רב יוסף: "לא תינתני ענוה דאיכא אנא".

והביאור בזה:

אין ענוים גדולים יותר מאשר בני-ישראל,

ס"ט ס"ג.

(24) ברכות יז, א. ובפרש"י שם.

(25) סוכה שם.

כנסת ישראל – והראי': מאז ומעולם הוצרכו בני-ישראל לתבוע בזרוע²⁶ שהקב"ה יתן להם הכל כיד המלך, כי ע"פ דין מגיע להם הכל, שהרי הקב"ה אנס אותם (כביכול), "כפה עליהם הר כגיגית", ואזי "לא יוכל לשלחה גו".

ועוד יותר – לבני-ישראל יש את מלא הזכות לתבוע: מה זה הגלות הזו ("וואָס איז דאָס פאַר אַ גלות"), מה זאת-אומרת שהבעל הלך למדינת הים²⁷ בה-בשעה שהיתה חופה וקידושין ע"פ דת משה וישראל בין האשה (בני"י) והבעל (הקב"ה), ובנוסף לכך האשה נקי' וטהורה – ואם-כן, היתכן שהבעל הלך למדינת הים, היתכן שישנו גלות!!

ואפילו אם יש חשש שהאשה עשתה משהו – הרי גם זה לא באשמתה, אלא הבעל אשם, כיון שהוא ברא את היצה"ר, והוא מתחרט על כך בכל יום!

ואם-כן, איזו הצדקה ישנה (לבעל, הקב"ה) להתנהג כך – שהוא הולך למדינת הים, ואת בני-ישראל שולח לגלות!!

ורק כיון שבני ישראל הם כאלו ענוים, שגדולים מהם אי אפשר להיות – לכן אינם תובעים זאת!

אבל, כמה השיעור להיות עניו – תן דפיקה על השולחן ותגיד שיביאו את משיח תיכף ומיד!!

י. ע"פ המבואר לעיל תובן יותר הנקודה הנ"ל, שבמס' סוטה מדובר בנוגע לסימנים דעקבתא דמשיחא כפי שהם אצל בני".

דלכאורה עדיין צריכים להבין: אחד מהסימנים המובאים במס' סוטה⁵ על דרא דעקבתא דמשיחא הוא שה"מלכות תהפך למינות", שזה הרי קשור לכאו' רק עם הגוים (ב)עולם?

(26) ע"פ ברכות יז, ב.

(27) ראה תענית כ, א. סנהדרין קד, סע"א. איכ"ד פ"א,

ג. וראה זח"א ר"י, א. ח"ג כ, א. עה, א.

ובמיוחד – ע"י ה"קול קורא" שלו ד"לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"⁵, וההכרזה⁶ שצריכים רק "לצחצח את הכפתורים", ואח"כ ההודעה שכבר סיימו גם את זה, וצריך רק להיות "עמדו הכן כולכם" ללכת לקבל את פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה.

ולכן – הרי זה צריך להוסיף עוד יותר חיות ושמחה בסיום העבודה דההכנה באופן ד"עמדו הכן כולכם" להגאולה, ובפרט – ע"י הוספה ב"נר מצוה ותורה אור" ובאופן שזה יגיע ויאיר בכל הסביבה, עד – בכל העולם כולו.

(משיחת ש"פ בהעלותך, י"ט סיון ה'תנש"א – מונה, תרגום מאידית)

(5) נדפסו באגרות קודש שלו ח"ה ע' שסא ואילך. (7) ראה אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ד ע' רעט. שעזו ואילך. תח ואילך. ח"ו ע' תל ואילך. "היום יום" טו טבת. ובכ"מ.

(6) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולכן, היתכן שכאשר כו"כ מישראל עוסקים בחנוכה והכנת בית המקדש השלישי, יעמוד מישוהו מן הצד ולא יהי' עמהם בחנוכה, לא הוא ולא שבטו (ב"ב, תלמידיו וכו')!?! – אלא ודאי ישתדל גם הוא להשתתף עמהם בחנוכה, לקרב ולזרז את חנוכה ביהמ"ק השלישי שיבנה במהרה בימיו ובימינו.

וכאמור, כל זמן שמשיח צדקנו עדיין לא בא, אין מקום לחלישות, ח"ו, בהדעת בחנוכה זו, אלא אדרבה – לחזק ולהוסיף ביתר שאת וביתר עוז, ומתוך זריזות הכי גדולה, ע"ד מ"ש בנדבת המשכן "והם הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר"¹⁰, "לשני בקרים הביאו כל מלאכת המשכן"¹¹, ולא פסקו מלהביא עד ש"ויצו משה . . איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה גו"¹², ואילו בנדוד"ד, לא רק שאין רשיון ממשה רבינו שבדורנו, נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, להפסיק ח"ו בעשיית המלאכה, אלא אדרבה, ישנו ציווי מפורש להוסיף בה ביתר שאת וביתר עוז, עד שמשלימים מלאכת החנוכה דביהמ"ק השלישי.

(משיחת ש"פ בהעלותך, י"ט סיון ה'תשמ"ח - מוגה)

(12) שם, ו.

(10) ויקהל לו, ג.

(11) שמו"ד פמ"א, ב. תנחומא תרומה ג. ועוד.



ה"עולה מאלי" של דורנו זה

ובכל זה מתוסף הדגשה בדורות האחרונים, בעקבתא ועקבתא דעקבתא דמשיחא ובפרט בדורנו זה, דור האחרון דגלות:

אע"פ ש"אכשור דרי"י¹ (בתמי'), ובפרט בעקבתא דעקבתא דמשיחא כמבואר בחותם מסכת סוטה, שגם המעלות דדור זה באים כהמשך להדורות שלפני זה, ומקבלים את כל הכחות ואת ריבוי העבודה בתורה ומצוות מהדורות שקדמו, עד שה"הדלקה" דה"נרות" דדור זה באה כתוצאה מהעבודה והדרכה דהדור שלפני זה וכו' – אבל הכח ע"ז ישנו, שמיד אח"כ – תהי' "שלהבת עולה מאלי".

ואדרבה: דוקא העקב שברגל, הדור הכי אחרון, יש בכחו להיות "עולה מאלי" ולהעלות את כל הדורות שלפני זה, ע"ז שהדור האחרון דהגלות נעשה הדור הראשון דהגאולה – הגאולה לכל בני ישראל במשך כל הדורות!

ובפרט שהרועה² אהרן הכהן שבדורנו – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – הראה בגלוי את אהבתו לכל בני ישראל, כולל – "אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", ע"י פעולותיו הרבות בהפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה [ובפרט ע"פ הידוע³ שבדורנו זה כבר אינם ע"ה כבודות הראשונים, כיון שכיום יש לכל יהודי שייכות וידיעה בתורה (עכ"פ בתורה שבכתב, שבה יוצאים ידי-חובה אפילו כאשר לא ידע מאי קאמור⁴)],

(1) יבמות לט, ב. וש"נ.

(2) שכן נקרא אהרן במקרא מפורש "שלשת הרועים"

(3) ראה תו"א מקץ מא, א. סה"מ תקס"ח ח"ב ס"ע תרמט ואילך.

(4) שו"ע אדה"ז חאו"ח ס"ג. הל' ת"ת שלו פ"ב ס"ב-ג.

והביאור בזה:

רש"י מפרש²⁸ שהכוונה "מלכות תהפך למינות" היא: "המלכות השולטת על רוב העולם תהא למינות נמשכים אחר טעות שלו ותלמידיו נקראו מינים", כלומר, שימשכו אחרי הטעות של "אותו האיש", שתלמידיו נקראים מינים.

ועפ"ז תתיישב שאלה שניתן לשאול על הגמ' בענין "מלכות תהפך למינות": הרי כל המלכויות שבעולם, גם בדורות שלפנינו, היו מינים ועובדי עבודה זרה, ואם-כן, מהו הסימן בזה שדוקא בעקבתא דמשיחא "מלכות תהפך למינות"?

והביאור בזה: לא מדובר כאן אודות סתם מינים או סתם עובדי ע"ז, אלא מדובר על מינות של תלמידי "אותו האיש", שנצרות היא ענין של ע"ז כפי שהרמב"ם כותב²⁹.

ומכך מובן שהמינות הנמשכת מ"אותו האיש" ומתלמידיו היא גרועה יותר מכל שאר המינות אצל הגוים, וכפי שראו בפועל, שדוקא בגלל מה שאירע עם "אותו האיש" לפני אלפי שנים – סבלו בני ישראל מתלמידי צרות במשך הדורות, ענינים של עלילות דם וכו', שזה הגיע דוקא מתלמידי "אותו האיש" ולא מישמעאל וכו'.

והטעם לזה – מאחר שהוא הי' יהודי, לכן על-ידו הגיעו הצרות הכי גדולות לבני ישראל במשך זמן הגלות ר"ל.

(28) ראה גליון הש"ס שם (מרש"י דפוס אמסטרדם).

(29) הל' ע"ז פ"ט ה"ד. פיה"מ (הוצאת קאפאח) לע"ז פ"א מ"ג.

[אך היהודים לא צריכים להתפעל מהנוצרים הצועקים שיש למסור חלק מירושלים לידי הערבים, שהרי מה זה עסקך (של הנוצרי) מה שנעשה בירושלים השייכת ליהודים?! מה אתה מתערב ואומר שיש לחלק את ירושלים וכו'?! מה אתה דואג כיצד לפרש את הפסוק בתורה³⁰ "שן תחת שן עין תחת עין"?!]

ומזה מובן, שגם הסימן ד"מלכות תהפך למינות" המובא במס' סוטה – קשור עם בני"י, ולכן הוא כתוב במס' סוטה.

יא. ע"פ הנ"ל יובן החילוק בין מס' סנהדרין למס' סוטה, שבמס' סנהדרין מדובר אודות מצב העולם, ובמס' סוטה מדובר אודות מצבם של בני ישראל.

והיות שמשיח יפעל הן בעולם והן בבני ישראל – לכן כאשר מדובר על הסימנים של דרא דעקבתא דמשיחא, אזי במס' סנהדרין שבה מדובר על מצב העולם – הוא מונה את הסימנים שיהיו בדרא דעקבתא דמשיחא בעולם, ואילו במס' סוטה שבה מדובר על מצבם של בני"י – הוא מונה את הסימנים שיהיו בדרא דעקבתא דמשיחא אצל בני"י.

והטעם לזה שבמכתב צויין דוקא לגמרא בסוטה הוא כאמור: כיון שהמכתב נכתב בימי הספירה שבהם לומדים את מס' סוטה, ובמילא מובן, שימים אלה (ימי הספירה) יש להם שייכות מיוחדת עם מס' סוטה. ■

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יזמות

(30) משפטים כא, כד. ב"ק פג, ב. רמב"ם הל' חובל ומוזק פ"א ה"ג.

היתכן שבחנוכת ביהמ"ק יעמוד מישהו מן הצד

א. [.] הלימוד וההוראה מהסמיכות דפרשת המנורה לפרשת הנשיאים – ש"כשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה אז דעתו כשלא הי' עמהם בחנוכה:

כאשר יהודי רואה או שומע שכו"כ מישאל עסקו בענין שהוא בבחינת חנוכת המשכן, ולדוגמא: פעולת החינוך (חנוכה) של יהודי (קטן בשנים או קטן בידיעות) בעניני התומ"צ, וכן הדלקת המנורה [שגם זה ענין של חינוך¹, ואדרבה, "שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות"] להדליק "נר ה' נשמת אדם", כל ז' הסוגים דבני", ב"נר מצוה ותורה אור", ע"י הפצת התורה והיהדות – הרי, בראותו שהוא "לא הי' עמהם בחנוכה", צריך להיות אצלו **חלישות הדעת**, "חלשה אז דעתו כשלא הי' עמהם בחנוכה!"

בסגנון אחר: "הבינו מדעו (לשון דעת) להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו" – צ"ל באופן שכל המציאות ד"מדעו" אינה אלא בענין ד"לעמוד לפני ה' לשרתו", ע"י העבודה במשכן, עד כדי כך, שכאשר נעשה דבר מסויים בעבודת המשכן ע"י אחרים והוא לא הי' עמהם, "חלשה אז דעתו", שנעשה אצלו חלישות בכל מציאות הדעת, מכיון שאינה אלא בשביל עבודת המשכן, "לעמוד לפני ה' לשרתו", ואם לא חלשה דעתו מזה שלא הי' עמהם – הרי זו הוכחה שעדיין לא הגיע לדרגא ש"הבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו" (עכ"פ בשלימות), שזוהי כל מציאות דעתו.

ליתר ביאור: מכיון שאמרו חז"ל² "כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם"³, הרי המחשבה שהוא צריך להשתתף בכל פעולה ועבודה בעניני המשכן, עד כדי חלישות הדעת שנעשה דבר מסויים ללא השתתפותו – אין בה משום גאווה.

אבל אעפ"כ, אין הכרח שהוא בעצמו ישתתף בכל פעולה ועבודה בעניני המשכן, שהרי, מכיון ש"כל ישראל ערבים זה בזה"⁴, יכול הדבר להעשות ע"י אחר וכיו"ב.

ואעפ"כ, כשרואה או שומע שכו"כ מישאל עסקו בענין (של חנוכת המשכן) והוא לא הי' עמהם בחנוכה – הרי, אע"פ שהדבר לא הי' באשמתו, מכיון שהי' אנוס וכיו"ב, ויתירה מזה, שבשעה זו הי' עסוק בעבודה אחרת בעניני המשכן⁵, מ"מ, כאשר כל מציאות הדעת שלו אינה אלא בשביל עבודת המשכן, "הבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו" – לא

(1) להעיר מפ' האוה"ח שם שבהדלקת המנורה "כל

יום כעושה מעשה חדש שמחנך הוא המנורה בכל הדלקה והדלקה".

(2) סנהדרין לז, סע"א – במשנה, וראה רמב"ם הל' סנהדרין פ"ב ה"ג.

(3) שעי"ז נעשה מעין נדו"ד אף שהוא במשכן הכללי

דכל העולם.

(4) שבועות לט, סע"א. וש"נ. רמב"ם הל' שבועות פי"א הט"ז. פרש"י בחוקותי כו, לו.

(5) ולא עוד, אלא, שיתכן שבסופו של דבר (אף שלע"ע אינו יכול לידע זה) יתברר ש"שלך גדולה משלהם כו".

יועילו כל ההסברים להרגיעו, שכן, בידעו שמציאות הדעת היא בשביל עבודת המשכן, הרי, העובדה שנעשה דבר מסויים בעבודת המשכן ללא השתתפותו (תהי' הסיבה אשר תהי') פועלת אצלו חלישות הדעת!

ב. אמנם, בענין זה יש חילוק בין עבודת אהרן לעבודת כאו"א בעניני המשכן (הרוחני): ובהקדים – דיוק הלשון "חלשה אז דעתו", שחלישות דעתו של אהרן לא היתה אלא לאחרי שנתיימו י"ב ימים דחנוכת המשכן, כי, כל זמן שלא נסתיימה חנוכת המשכן הרי יתכן שסוכ"ס יצטווה גם הוא להשתתף בחנוכה, ורק לאחרי שנסתיימה חנוכת המשכן, ונוכח לדעת **בוודאות** "שלא הי' עמהם בחנוכה" – "חלשה אז דעתו".

אבל בנוגע לעבודת כאו"א בעניני המשכן (הרוחני) – הרי, כל זמן שמשיח צדקנו עדיין לא בא, לא נסתיימה חנוכה זו, ולכן, בראותו שכו"כ מישאל עוסקים בענין של חנוכת המשכן ללא השתתפותו – הרי, במקום שתהי' לו חלישות הדעת "כשלא הי' עמהם חנוכה", עליו לנצל את חוזק הדעת לחפש דרכים כו' להשתתף עמהם בחנוכה, וכשיתקע מחשבתו ודעתו בחוזק (היפך הענין דחלישות הדעת לגריעותא) בודאי ימצא הדרך הנכונה להשתתף עמהם בחנוכה!

בסגנון אחר קצת: הסיבה לכך שבהשגחה פרטית ראה או שמע אודות פעולתם של כו"כ מישאל בענין של חנוכת המשכן, היא – לא כדי שתהי' אצלו חלישות הדעת "שלא הי' עמהם בחנוכה", אלא **אדרבה** – כדי שילמד הרואה בעבודתו לקונו, שגם הוא צריך לעסוק בעבודה זו, ע"י ההתבוננות בדעתו (בחוזק הדעת) כיצד יכול אף הוא להשתתף עמהם בחנוכה.

היתכן שכאשר כו"כ מישאל עוסקים בחנוכת והכנת ביהמ"ק השלישי, יעמוד מישהו מן הצד?!

ג. וענין זה הוא בהדגשה יתירה בדורנו זה:

דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות שיזכה להיות דור הראשון של הגאולה. וכמובן מההכרזה הידועה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – לפני עשרות שנים – "לאלתר לתשובה⁶ לאלתר לגאולה"⁷, מכיון שכבר עומדים בסיומה של העבודה, ולא נשאר אלא "לצחצח את הכפתורים"⁸, ובימינו אלו – הצחצוח האחרון של הכפתור האחרון!

ומזה מובן, שבימינו אלו, כל פעולה ופעולה בעניני התומ"צ, ועאכו"כ הפעולה ד"בהעלותך את הנרות" ע"י הפצת נר מצוה ותורה אור, התורה והיהדות, שתוכנה חנוכת המשכן באופן ד"שלך גדול משלהם" [.] – מודגש בה ביותר וביותר הענין **דחנוכת** (חינוך והכנה) בנין ביהמ"ק השלישי⁹.

(6) לקו"ת דרושי שמע"צ פה, א. ובכ"מ).

(7) "קול קורא" ב"הקריאה והקדושה" דשנת תש"א-ג. ועוד.

(8) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(9) ראה גם קונטרס משיחות ש"פ ויגש תשמ"ז.

(6) כולל גם הפירוש הפנימי דתשובה – "שאין הפי' תשובה גשמית מעבירות דהיינו עזיבת החטא בלבד . . . אלא תשובה ומעשים טובים, דהיינו שלהיות המעשים טובים ומאירים באור ה' א"ס ב"ה צריך להיות בחי' תשובה שהוא להשיב את הנפש למקורה ושרשה כו"